

Előjáték

Először szemöldököt rajzolunk,
lágy, csupa titok, vaníliakrém
vonal, vétek felvonni, jöjjön
bármennyi miért, vajon vagy hogyan.

Aztán a szemeken ring a karcsú
ecset, nyoma parázslík, mint a hold
udvara, előre látni mindent,
akkor is, ha mindvégig csukva van.

Következik a száj, virágozni
vágó, két kisebesedett ajak,
rajta az alkonyat bordó kontúr,
s grafit rúzs a lehulló éjszaka.

Fehér búzamező, illatosan
terül szét a copfból kipattanó
hajszalag, jön a vihar, s a fázós
kalászkod ide-oda hajlanak.

Francia illat leng a szobában,
elegáns parfüméria, mint a
repülőtéri tranzitban, csak ott
megyünk valakihez, valahova.

Ruhát választunk, szűket, áttetszőt,
fodrosat, a csillagtalan égbe
nyúlnak a nyurga lábak, ahogy a
megkopott túsarkakon inganak.

Áll a színpad, s királyom, fejedem,
mint a papírmásé korona, úgy
trónol egy vastagtalpú pohárban,
frissen, aranylón, az olcsó pia.

Mert nekem tizenöt perc az élet,
tündöklő örökkévalóság, mely
azonnal elszalad, eljöttél, hogy
éjlek, hát éltess, s menekülj haza.



Ennyi

Ki a törékenyebb, aki állít, vagy kérdez,
s ki mondja azt, hogy hidegebb a tél, mint a nyár,
kié az el nem töltött idő, s miért hiszed,
hogy egyszerűbb a küzdelemnél a megadás.

Olyan tiszta a hold, kancsal kávéján egyszer
én is ücsöröghetek talán, addig is csak
nézem az arcom, milyen öreg és szomorú,
ahogy visszanéz rám egy ház törött ablakán.

A főszereplő továbbra is én vagyok, csak
nem írja a szövegem többet, sem szerelem,
sem magány, közönség sosem volt, s a díszlet pár
rozzant szék, falióra, s egy ócska hamutál.

Vigasztalanul hever a hervadt éjszaka,
itt-ott apró tűzijátékok, sárgák, lilák,
derengnek bennem, nyomukban sűrűbb a semmi,
jössz-e még mielőtt ellobbanna a világ.

Kadencia vagy csak mértékegység az ennyi,
s a szép vagy a jó a magasabb rendű szabály,
mi az, ami szemöldököd ívét rajzolja,
s engem itt tart még, a jelenlét vagy a hiány.

Huszonöt

Bordó gémkapcsok között a nyár,
kicsit zihál, a szervergép
leálltában mélán serceg még,
s az égről lehull a délután.
Rozsdás ölünkben addig lustán,
s az utcán lassan kipattannak
a szűk lámpás-szemek, a falnak
dől a tér, dorombol a magány,
kegyetlen, hosszúszűrű, kaján,
mindenhová folyvást hullajtja
rózsaszín prémjét a bitangja,
s mi itt ülünk, örökké talán.

Kövér volt a hold, s én is kövér
voltam. Szívem nejlonzacskóként
repdesett, s rajzolt a fakó ég
karajára, névjegyet föléd.
Tízévesek lehettünk, s a szél
nehéz, égett-hússzagot cibált,
gomblyukadban száraz a virág,
zúgó éveket sodort felénk,

s vállunkon dússzűrű subaként
terpeszkedett a kócos lét, s most
látod, már minden más, tubusos,
könnyű kiszerezésben a nyár,
s a műanyag percekre tapadt
huszonöt tél és még huszonöt
tavasz, induljunk, későre jár,
olajos pocsolóában hever
kilyukasztva a nap, a hegyen
a kettétört horizont kapál,
bennem szórólapként lobban el,
hamva arcodba hull, a világ.

Sötét van, késő hazamenni,
farokcsóválva nyaldos körbe
bennünket szelíden a semmi,
bolygó árnyakat köp a kazán,
odakint sár és hamu szítál,
fázósan kucorgunk te meg én,
s egymásban megbújunk, valahol,
egy rózsaszínű galérián.

Kőpapír

megmérettetem

Ajkam a nyugvó nap utolsó pirosával bekenegtettem, hajam a gubbasztó téli fény fogai közt göndörítettem, az éjjel lankadt leplén jártam neked sok kis imbolygó táncot, s te szemed sarkából figyeltél, fel sem állva, egy rozzant ágyból. Mind miénk volt a sárga város, talpunk alatt tarka tetők, a nap, s nyüzsgő pálcikaemberek, mi mégis kuporogtunk, apró szappanbuborékokban, külön-külön, hogy ujjaink egymáshoz ne érjenek. Mozdulatlanul várakoztunk, s körül lassan forogtak a díszletek, lusta delek, s haragos, piros egek. Egyik reggel zöld szemű, ferde eső esett, elmosott mindent, verejtéket, szivárványt, s a kajla, egymáshoz húzódo lépteket. Zuhanyoztál, fehér arcod a

kávéfoltos szőnyegen, én voltam a papír, s lánggra kaptam, te a kő, s a kő, ha fagy, megreped. Cigaretacsikkal etettük a a háztetőkön doromboló antennákat, s a fodros füstből sárkányt eregettünk az égre, puha szőrme, ereszkedett ránk a csönd, s burkolt bő köpenyébe. Mellettem álltál, s tudtam, holnap ez a melletted állás lesz mind, amire majd emlékezhetem, behajtottam az erkélyajtót, imádkoztam, s lehunytam szemed. Kötéltáncosok voltunk, és most, hogy magam vagyok, szédülök hirtelen, fölöttem Isten, lent kék tinta, az alkonyat dereng. Arcomon hagytad karcsúszerű, könnyű szemüveged, a rajtad keresztül látni akarást is vele együtt holnap levetem. *könnyűnek találtattál*

Karácsonyi duett

Méz folyik a hajamból, szempillád
fityiszt karcol az égre, a tiszta
szobában girhes fenyő, ágain
árnyékom, tetején szíved kékje.
Kezemben jégcsap az ecset, arcod
törekeny, akár a nád, egymásba
kuporodunk, s mozdulatlan várjuk
a könyörtelen, fehér éjszakát.

Nézzük meg hamar, mit hozott
a reggel, üres mogyorót,
szikkadt almát, s a nap vajon
miért nem kelt fel. Kócosak
a zongorahúrok, fenyőnk
élettelen, kopasz, bennünk
egy rosszul komponált prelúd,
kint rakodják a lomokat.
Csukva az ajtó, de a kulcs
ott himbálódzik a lyukban,
belepirulsz, tudom, mi az,
mi rajtad most átsurran, én
is mennék, ha tudnék, minden
mi éghető, már ellobbant,
füstje angyalhajba kapva
gomolyog, hamva arcunkban.

Gyufaárusok vagyunk mind, s van úgy,
hogy egyetlen skatulya az élet,
amink volt, egymásnak adtuk, s ki
tudja, lesz-e a készleten még egy.
Gyűjtsuk meg azt a pár kacska szálát,
mi dobozaink alján megmaradt,
s óvjuk melegét, míg vállunkra nem
teríti köpenyét az új tavasz.

Újévi szóló

Haszontalan limlomként hever a
kiselejtezett óév az utcán,
rozzant kukásautó, jön az éjfél,
felrakodja, s továbbdöcög lustán.
Körül egy-két apró tűzijáték
pukkan, piros, sárga, arany, barna,
fázunk, s a hajnal paplanja egyre
foszlik, ahelyett, hogy betakarna.

Bennem többnyire esik,
számodra örök a nyár,
Ha én nézem, csillagok, ha
te, az égen a nap jár.
Még remeg a szög, ahogy
beverted a falba, de
a kép, amit festettem,
már szilánkokban rajta.
Bárcsak beszélhetnénk még,
de a számban nincsenek
szavak, vacsoránk kihűlt,
s karcsú pohárban borunk
megmaradt. Az asztalon
rózsafüzér, valahol
misét kongat egy harang,
rettegek, ha elmész, de
akkor is, ha itt maradsz.

Bár végtelen hosszú a szerelem,
rugalmas, szikrázó, selyemszalag,
ha túlfeszítjük, párszor visszaránt,
de a végén megnyúlik, s elszakad.
Számunkra búcsút hozott az újév,
ne teszteljük, mit bír el az anyag,
tegyük le a gombolyagot, melynek
végein nyomunk örökké megmarad.



A víz fordulása II, tájbeavatkozás, 2015, Iszló és Székelykál falu határában, Erdély, Románia